

PROLOGAS

Antradienis,

2005 metų birželio 21 d. – vasaros saulėgrįža

Giliai slėnyje augo didžiulis jovaras. Jis stovėjo išdidžiai pakėlęs šakas gęstančios dienos šviesoje, kuri nuožmiu gintaro raudoniui nuplieskė už jo plytintį dangų. Kraštovaizdis aplink medį alsavo dramomis ir senove; kalvos šlaitą kirto romėnų siena, tįsdama viršūnėmis ir įdubomis, aštriomis uolomis ir puriais durpynais. Blėstanti šviesa krito ilgais miglotais spinduliais ant laukų, ir apkerėta jų grožio Eimė neišgirdo tylių žingsnių, artėjančių už nugaros, kol vyras kone užvirto ant jos.

— Vertėjo apsilankyti?

Ji pašoko it pabaidytas kiškis.

— T... taip, čia gražu, — pripažino, ramindama plazdančią širdį. — Tačiau netrukus sutems, ar ne?

— Aš žinau kelią namo, — sumurmėjo jis.

— Truputį pavargau, — pasakė mergina. — Jau norėčiau grįžti.

— Kur skubėti? — ištiesęs ranką, jis užkišo tamsių plaukų sruogą jai už ausies. — Prisimenu, kadaise norėjai leisti laiką tik su manimi.

Jis sakė tiesą. Kadaise Eimė buvo taip įsimylėjusi, taip apakusi nuo to kvailo jausmo, kad palaikė jį meile; kadaise būtų padariusi viską, kad tik būtų kartu. Dabar, žiūrėdama šviežiu žvilgsniu, nebeįstengė prisiminti, ką buvo jame radusi.

Neteisingai supratęs merginos dvejonę, vyras staiga prigludo prie jos, tarsi norėdamas pabučiuoti. Eimė nevalingai atšlijo, ištiesdama abi rankas, kad jis neprisiartintų.

— Kalė, — suurzgė vyriškis.

Sugriebęs ją į stiprų gniaužtą, prisitraukė prie savęs. Ji karštligiškai priešinosi, po malonaus draugiškumo kauke galiausiai išvelgusi jo tikrą esybę, kurią visuomet įtarė ten esant.

— Nereikia, — pratarė lūžtančiu balsu. — Man skauda!

Purtydama galvą, Eimė ir toliau blaškėsi, bet jis laikė merginą prismeigęs prie savęs lyg peteliškę. Skruostu ji atsitrenkė į kietą raudmenų sieną, pridengtą neperšlampamo lietaučio audiniu; gniaužtai veržė taip stipriai, kad ji neįstengė nė pajudėti.

— Atleisk, — pravirko, nekęsdama savęs už silpnumą. — Prašau, pamėginkime likti draugais.

Rankos skaudžiai veržė šonkaulius; įsisąmoninęs jos žodžius, vyriškis sudrebėjo visu kūnu.

— Visos jūs vienodos, — kimiai sušvokštė, kvėpdamas karštą orą jai į smilkinį. — Atidaviau tau viską. Savo laiką. Savo energiją. *Viską.*

— Su... susirasi geresnę moterį, — karštligiškai maldavo ji.

Vyriškis pratrūko kvatotis — nepakeliamai garsiai tvyrančioje tyloje.

— Tu išprotėjęs, — sušnibždėjo Eimė ir jis paleido ją taip netikėtai, kad mergina vos nepargriuvo, neišsilaikiusi ant kojų, kurios nuo baimės ir staigaus išsekimo buvo virtusios drebučiais.

— Ką pasakei?

— Nieko. Aš nieko nesakiau.

Stojo trumpa, įtempta tyla. Suvokusi grėsmę, Eimė metėsi bėgti, bet jis buvo greitesnis. Vikriai sučiupęs už riešo, prisitraukė artyn. Judesys buvo toks stiprus, kad jos kūnas persikreipė, o trapūs kaukliukai skilo, kone girdimai trakstelėdami.

Iš skausmo riktelėjusi, ji visgi pakluso instinktui. Priešinosi su siaubo pagimdyta jėga: braižėsi ir spardėsi, kol galiausiai atsivėdėjusi smogė jam į paširdžius. Vyriškis susilenkė dvilinkas, ir ji pasinaudojo atsiradusia proga. Pasileido bėgti link medžio, o galvoje karštligiškai sukosi mintys. Kai skuodė duobėta žeme, lūžęs riešas bejėgiškai karojo, o akys naršė prietema, ieškodamos keliuko. Girdėdama kažkur netoliese jį švokščiant, Eimė suprato nesugebėsianti pasprukti be kovos. Pasiekusi mūrinę aptvarą, perropojo per ją ir remdamasi viena ranka susigūžė po medžio kambliu. Tūnodama po juo, tol draskė sieną, kol kartu su pirštų oda atsilupo vienas akmuo. Tvirtai jį sugniaužusi dešine ranka, pasiryžo naudotis kaip ginklu.

Dabar jis buvo arti.

— Išeik, išėik, kad ir kur slėptumeis, — kvietė persekiotojas tyliai kikendamas. Nuo to garso visas kūnas nuėjo pagaugais ir ėmė nevaldomai drebėti.

Atsistojusi prisispaudė prie medžio kamieno ir stebėjo, kaip jai iš kairės per akmenų aptvarą ropščiasi vyriškis — tylus rašalo juodumo šešėlis.

— Štai kur tu, — nutęsė jis puldamas.

Eimė iš visų likusių jėgų užsimojo, trenkė akmeniu ir šis į kažką atsimušė. Užpuolikas susvyravo, tačiau tai ir viskas. Jis buvo kur kas aukštesnis, ir mergina nepataikė jam į galvą per gerus penkis colius.

Ji pamėgino smogti dar kartą, bet dabar persekiotojas jau laikė ją sugriebęs, ir bumbtelėjęs žemėn akmuo nusirito tolyn.

Prasidėjo grumtynės, visgi vyriškis buvo stiprus. Po trumpos, nuožmios kovos Eimė prarado kvapą ir virto ant žemės, suteikdama jam taip reikalingą proga.

— Maža... kekšele, — prasunkė kaip tik tuo metu, kai jos galva trinktelėjo į akmeninį grindinį, ir jis pajuto merginos kūną po savi mi suvirpant, galiausiai suglembant.

Iš žaizdos galvoje ištryško šiltas kraujas tiesiai jam ant pirštų, ir

vyriškis, iš nuostabos pakėlęs ranką, mėgavosi potyrio šviežumu. Užėjo akimirkos panika ir užpuolikas prispaudė du virpančius pirštus jai prie kaklo. Oda vis dar buvo šilta, bet pulso tvinksniai nesijautė.

Apėmė nežmoniškos įvykio svarbos suvokimas ir užliejo svai ginanti galios banga. Jis akimirką prisišliejo prie sienos, kad atgautų kvapą. Nulydėjęs paskutiniuosius saulės gaisus, nyrančius už horizonto, pasijuto atgimęs — tarsi iš narvelio galiausiai paleistas paukštis.

Pastovėjęs, kad įsitikintų vis dar esąs vienas, ėmė svarstyti galimybes. Galima nunešti jos kūną prie ežero ir įmesti į vandenį, bet kelias netrumpas ir varginantis, ypač su našta ant pečių. Lygiai taip pat toli būtų nešti į mašiną, o be to, kiltų pavojus būti pastebėtam. Regis, galėtų ją kur nors čia pat palaidoti, bet neturėjo kuo kasti.

Akis užkliuvo už merginos prakrapštytos vietos sienoje; paskui žvilgsnis nukrypo prie nejudančios Eimės. Jis mūvėjo pirštines, bet abejojo, ar ant drabužių neliko pėdsakų. Mergina neturėjo kuprinės; jis apieškojo jos kišenes ir išėmė viską, iš ko galėtų būti atpažinta tapatybė. Gal taip ir laimėsiąs laiko, kol kūnas bus aptiktas.

Jeigu bus aptiktas.

Kiek vėliau užlipęs ant kalvos, apžvelgė slėnį ir per vidurį augantį medį. Siena atrodė lygiai taip pat, kaip visada: nepavaldi laikui ir nepajudinama.

Nusisukęs jis pranyko tamsoje.

Šiek tiek žemiau, po kalvos skardžiu, liepsnojo aukštas laužas ir nuo jo į nakties dangų kilo vėjelio plaikstomas dūmas. Aplink šoko vyrai ir moterys, linguodami lanksčiais kūnais, kvaišalų sudrumstais protais. Vyras, apsitaisęs ilgu žvėries kailiu, iškėlė aukštai rankas ir užgiedojo, kviesdamas savo Valdovą. Ratas suošė ir pragydo chorą.

Vieno žmogaus rate nebuvo — ir tai neliko nepastebėta.

1 skyrius

Sekmadienis,

2015 metų birželio 21 d. – vasaros saulėgrįža

Buvo puiki diena pasivaikščioti. Išaušęs rytas nuspalvino dangų ryškiomis spalvomis; blyškus gelsvumas išvirto į liepsnojantį raudonį, persiliejančią į sodrų auksą. Kur ne kur plaikstėsi plunksniniai debesėliai; diena buvo skaidri, oras — vaiskus.

Kolinas Hartas atsikėlė gerokai prieš saulėtekį, kad užtektų pakankamai laiko pasivaikščioti kalvotais takais ir pasimėgauti vaizdais nuo kalnelių. Ir anksčiau lankėsi šiame ypatingame pasaulio kampelyje, bet jo grožis niekada neatsibosdavo. Aplink driekėsi krašto vaizdis, senas lyg amžinybė, su ilga imperatoriaus Adriano statyta siena, — akmenų aptvara.

Ilgėliau pastovėjęs ir pasigrožėjęs vaizdu, gurkštelėjo vandens iš gertuvės ir vėl ją saugiai įsidėjo į tam skirtą laikiklį. Patikrino aukščiausios klasės turistinių batų raištelius. Patenkintas, kad visur tvarka, nusigrėžė nuo hipnotizuojančios saulės ir vėl patraukė takeliu, vingiuojančiu palei Adriano sieną nuo romėniškos Haustedso tvirtovės vakaruose gilyn į Kambriją. Dauguma lankytojų negalėdavo atsispirti pagundai pasivaikščioti senoviniais akmenimis, bet Kolinas buvo žmogus, besilaikantis taisyklių. Kas būtų, jei visi jas laužytų? Numindyti akmenys sudulėtų ir nieko nebeliktų ateinančioms kartoms. Taip ir būtų, pagalvojo jis teisuoliškai.

Hartas ir toliau vingiavo pramintu taku, nerūpestingai mąstydamas, kiek centurionų yra štai taip žygiavę daugybę amžių prieš

jį. Pro plyšius akmenyse stiebėsi levandų želmanys; viržių kupsteliai žydėjo violetiniu mėliu, jų kvapu buvo persmelktas oras. Kelkraščiuose žėlė mažytės baltos gėlytės, ir Kolinas nusistebėjo, iš kur jos atsirado tokioje nuošalioje vietoje. Eidamas įkalne, mėgavosi apsunksiu kvėpavimu, protarpiais jausdamas akimirkos baimę nukristi, kai tekdavo perlipti pasitaikančias įdubas. Galiausiai, priėjęs prie didžiulio lapuoto jovaro giliai įleistomis į žemę stipriomis šaknimis, sulėtino žingsnį. Paieškojęs tarp savo daiktų, išsitraukė menišką šios vietovės atviruką ir liko patenkintas.

Pasitaisęs kuprinę, Kolinas prisilinko prie sienos pailsėti. Medžio šešėlyje pažvelgė į slėnį priešais ir susimąstė apie smulkius darbus, jo laukiančius namuose, daugiausia pagelbstint motinai. Jis nepatogiai pakrutėjo ir pasitrynė sprandą. Akmenys aštresni nei atrodo. Nerasdamas patogios pozos, pusiau pakilo, ketindamas traukti toliau, tik staiga žvilgsnis užkliuvo už kažko blizgaus. Hartas smalsiai prisikišo prie sienos apgailėstaudamas, kad šešėlyje tamsu.

Tuomet išaušo rytas, tarsi išklausęs jo maldos šviesai. Saulė užliejo aptvarą, ir Kolinas puikiausiai įžiūrėjo tarp plyšių sidabrišką spindesį.

Susijaudinęs ėmė gremžti akmenį, bet paskui kaltai sustingo. Nevalia štai šitaip griauti sienos. Neteisinga.

Tačiau tuomet sidabras jam mirktelėjo.

Pamiršęs visas dvejones, Hartas dar atkakliau užgulė akmenis, kol staiga vienas jų pasidavė ir pasislinko. Įsidrąsinęs ėmėsi kito akmens, ir dar kito, ir dar...

Jo rankos buvo dulkėtos ir kreiduotos, staiga Kolinas atšlijo ir įsistebeilijo į praardytą angą bei į tai, kas joje gulėjo. Į sidabrinę apyrankę, priblėsusią nuo laiko, laisvai kabančią ant kadaise buvusio žmogaus riešo. Iš to žmogaus dabar buvo belikusi sudūlėjusių kaulų krūva, netvarkingai sugrūsta angon. Į jį spoksojo kaukolė tuščiomis akiduobėmis ir nukarusiu žandikauliu.

Atatupstas eidamas Kolinas pagalvojo, ar nesudėjus tų akme-
nų atgal ir neapsimetus, kad jokių palaikų jis nerado. Ar ne geriau
būtų tiesiog paprastai gyventi toliau? Nemėgo painiotis į kitų žmo-
nių dramas, spręsti svetimas problemas. Sėdėdamas rasotoje žolėje,
Hartas kramtė apatinę lūpą ir mąstė, kaip geriausiai pasielgti. Dar
ne per vėlu grįžti namo, uždaryti duris sau už nugaros ir pasistengti
pamiršti, ką šiandien matęs.

Ne, papurtė jis galvą. Nebūsiąs bails.

Išsitraukęs telefoną iš vidinės kišenės, pasižiūrėjo į ekraną.

Nėra ryšio.

Atsidavęs likimui, viduje jausdamas sunkumą kaip žmogus,
kurio gyvenimas ką tik negrįžtamai pasikeitė, Kolinas patraukė civi-
lizuoto pasaulio link.

Kol Kolinas Hartas vienišas vilkosi keliu link savo automobilio, ki-
tas vyriškis mėgavosi retai gaunamu sekmadienio malonumu ilgiau
pasivolioti lovoje. Vis dar užsimerkęs detektyvas vyresnysis inspek-
torius Rajenas kovėsi su šėtoniškomis pagiriomis, lyg namie įsita-
siusiomis jo smegeninėje. Tarpuakyje pulsavo skausmas ir ausyse
girdėjosi tolimas zvimbimas. Nusilpusia ranka suėmęs už antklodės,
jis kilstelėjo save aukšty.

Surizikavus atsimerkti, akiplotyje materializavosi kasdieniai
daiktai. Lova. Spinta. Kažkoks dantytas rantytas varpelis, kabantis
ant lango, atverto rytmečio vėjeliui. Akies krašteliu pastebėjęs kažką
sujudant, Rajenas susiėmė. Pamatė vyriškį, paklaikusiomis akimis
paraudusiais krašteliais spoksantį į jį iš veidrodžio nuo komodos.

Kodėl leidosi Filiposo įkalbamas išgerti viskio? „Pinta alaus pas-
kubomis“ — tik tiek ketino švęsti.

Vakar Rajenui paskambino į ekstazę puolę detektyvo konste-
blio Džeko Lauersono tėvai ir pranešė, kad jų sūnus visiškai atsigavo

iš komos. Per praeitas Kalėdas niekas neturėjo daug vilčių, kad Džekas atgaus sąmonę. Po užpuolimo Šventojoje saloje jis šešis mėnesius pragulėjo paniręs į komą. Dabar atsirado tikimybė, kad vaikas vieną dieną atsimsins, kas jį sužeidė.

Rajenas, nusvarinęs kojas per lovos kraštą, atsistojo.

Paskui ir vėl sunkiai klestelėjo.

— Pernelyg staiga, — sumurmėjo jis, didžiai apimtas savigailos. — Gerokai per staiga.

Inspektoriui nespėjus vėl pajudėti, miegamojo durys plačiai atsivėrė ir pro jas atsklido baisingas garsas, kuris jį pažadino galutinai.

Iš radijo imtuvo liejosi Čakos Chan balsas.

Tarsi paties moteriškumo esybė tarpduryje stovėjo daktarė Ana Teilor, koja mušė ritmą ir su galesčiu smalsiai apžiūrinėjo Rajeną. Šalia dviejų aspirino tablečių ant komodos ji pastatė aukštą stiklinę vandens.

— Malonus buvo vakaras?

Giliai iš širdies atsidusęs, jis atsistojo ant linkstančių lyg elniuko kojų.

— Nemanau, kad tokiu žodžiu galėčiau apibūdinti vakar vakarą, — sumurmėjo. — Vandens. Man reikia vandens.

Ana išsišiepė. Stebėti jį, lyg lokį skaudama galva slankiojantį aplink lovą, prilygo gerai komedijai. Ji pirmą kartą matė detektyvą vyresnįjį inspektorių fiziškai sugriuvusį ir neatsispyrė pagundai šiek tiek paerzinti.

— Pamaniau, kad galėtume šiandien pasivaikščioti paupiu, o prieš tai užsukti į sodininkystės centrą.

Jis susiraukė.

— Arba galėtume pereiti per parduotuves. Man reikia naujų batų ir rankinuko.

— Nemanau, kad...

— Arba pasisiūlykime kaimynams pabūti su jų vaikais. Būtų

nebloga praktika, — sluoksnį po sluoksnio ji tepė savo pašaipų pyragą.

— Ana, — sukvarkė Rajenas ir, pagriebęs stiklinę, trimis gurkšniais išmaukė vandenį. — Baisiausia yra tai, kad aš nežinau, ar tu juokauji.

Sutelkęs dėmesį, jis išsižiūrėjo į moterį. Lūpų kamputis timpčiojosi. Tamsios akys žėrėjo.

— Oi, tu tikra juokdarė.

— Žmonės mane taip ir vadina, bet man patinka.

Jam ėmus slinkti artyn, Ana užuodė lengvą tarsi alaus daryklos kvapą. Net ir susiglamžęs bei pasidėvėjęs Rajenas stebėtinai gerai atrodė. Vešlūs juodi plaukai styrojo keistomis kryptimis, ir jis persibraukė pirštais per visą jų ilgį. Smakrą dengė šerių sluoksnis, kuris, kad ir kaip keista, sukūrė menišką, o ne aplaidų įvaizdį. Ir tos didžiulės sidabriškai pilkos akys, kaskart ją žudančios...

Viskas mano.

Savimi patenkinta, Ana sukryžiavo rankas ant krūtinės ir pakėlė smakrą. Jis atsistojo priešais, šiek tiek linguodamas.

— Nuo tavęs sklinda urvinio žmogaus kvapas, — pasakė ji rimtu veidu.

— Kaip tu moki pataikauti.

— Nuo tavo burnos kvapo galima ugnį degti.

— Liaukis, aš raustu, — nusišypsojo jis tyčia lėtai.

— Galėtum nusiprausti, — trūktelėjo Ana nosimi.

— Kokia puiki mintis.

Jis ėmė ją stumti atbulą link vonios durų.

— Vieną dalyką turėtum apie mane žinoti: aš nepaprastai greitai atsigaunu.

— Na ir šaunu.

Detektyvas seržantas Frenkas Filipas sapnavo karingą aurių princesę ilgais liepsnojančiais plaukais. Jis įsiveržė į pilį, nukovė ją supančius šešėlius ir išgelbėjo merginą nuo likimo, baisnesnio nei mirtis, už ką šioji buvo *labai* dėkinga...

Pačioje įdomiausioje vietoje jį šiurkščiai pažadino stipri šalto vandens srovė.

Palinkusi virš jo stovėjo detektyvė inspektorė Denisė Makenzi ir vieną malonią akimirką jam pasirodė, kad ji dėvi margą suknelę, kaip sapne. Lyg kūdikis ištiesęs į ją rankas, Frenkas dantingai nusišypsojo.

Denisė labai stengėsi nesusijuokti. Jos vonioje išsipleikęs gulėjo pusiau nuogas pusamžis vyriškis. Atrodė kaip pati mirtis, o dvokė dar baisiau. Jai niežėjo nagus vėl atsukti dušo srovę.

— Frenkai, — griežtai pratarė ji. — Kokį *velnią* veiki mano vonioje?

— Pabučiuok mane.

Denisė žiūrėjo, kaip jis tyliai kikendamas papučia lūpas.

— Frenkai Filipasai, aš tave įspėju. Nesu moteris, susidedanti su girtais prašalaičiais.

— Bet juk tu *airė*, — pastebėjo jis nekaltai.

Denisė pasuko dušo rankenėlę į šalčiausio vandens pusę.

Pagal fortūnos potvarkį taip jau atsitiko, kad Nortumbrijos policijos viršenybė išsiuntė detektyvą vyresnįjį inspektorių Rajeną ir detektyvą seržantą Filipą į tolimiausią Adriano sienos atkarpą, žinomą Jovaro įdubos pavadinimu. Rasti neatpažinti žmogaus palaikai buvo priskirti policijos kompetencijai, nebent būtų nustatyta, kad jie „antikiniai“. O tai reišė, kad kažkas kompetentingas privalėjo pajudinti subinę ir tuos palaikus įvertinti. Kadangi kiti Kriminalinių tyrimų skyriaus detektyvai buvo užimti, nagrinėjo netyčines žmogžudystes

ar kūno sužalojimus savaitgalį po muštynių prisigėrus, taip jau nutiko, kad Rajenui su Filipisu teko atšaukti jiems skirtą laisvadienį ir važiuoti į kalnus. Greičiausiai palaikai pasirodys esą senoviniai ir juos su džiaugsmu bus galima perduoti archeologų apžiūrai, galvojo Rajenas.

Išvažiuojant į vakarus iš Niukaslo prie Taino, vėrėsi nuostabūs vaizdai. Prieš šimtmečius vyrai čia buvo išgrindę ilgą, tiesų kelią į vakarus, ir nors dabar jis buvo užlietas bitumu, visgi vingiavo tuo pačiu maršrutu. „Karo kelias“, kaip jis vadinosi, vedė Rajeną lygiagrečiai Adriano sienai, pro vandens talpyklas ir kalvotus žalius laukus, apgyvendintus pūkuotomis nupenėtomis avimis. Pamatęs užrašą „Romėnų Haustedso tvirtovė“, jis sulėtino greitį ir pasiruošė sukti iš kelio.

Detektyvo dėmesį išsyk patraukė du išskirtiniai dalykai: pirma, nenormaliai daug automobilių grūdosi lankytojų aikštelėje. Visgi aštuntą trisdešimt sekmadienio ryte romėnų istorija negali kelti *tokio* susidomėjimo. Antra, maskaradiška jo seržanto apranga.

Išspuldamas iš automobilio, Rajenas, savaime aišku, pirmiausia pasiteiravo apie svarbesnįjį reikalą:

— Filipasai? Ką, dėl Dievo meilės, esi apsirengęs?

Akies krašteliumi pastebėjęs naują atvykėlį, Frenkas sveikindamasis pakėlė išsineštinės kavos puodelį.

— Labas rytas, viršininke.

Rajenas jo kavą nusavino.

— Atrodai kaip iš šiknos ištrauktas, — visada guodžia mintis, kad kažkas atrodo prasčiau už tave.

Filipas susiraukė:

— Tai tu pasiūlei švęsti.

— Ar aš kaltas, kad pats nemoki gerti.

— Nemoku? — akimirką neteko žado Filipas. — Juk ne aš kone įkritau veidu į samaną, vaikine.

— Šaligatvis buvo nelygus, — Rajenas išsišiepęs žiūrėjo į žemę. — Jeigu jau juokaujam... kas čia tau ant kojų?

Frenkas grakščiai it balerina ištiesė vieną pėdą.

— Ar šitie? Tai mano senieji turistiniai batai. Mums teks nemažai pavaikščioti. O kaip pats žinai, visuomet ateinu pasiruošęs.

— Atrodai kaip cirko klounas. Be to, nežadame kopti į Kili-mandžarą.

— Pažiūrėsime, kas juoksis paskutinis, kai tau teks lipti į tą kalną miestietišku apavu.

— Aha, — sumurmėjo Rajenas ir apsižvalgė. — Gal aš ko nors nesupratau? Ko čia ta kavalerija sugužėjo?

— Tai dėl palaikų, — atsakė Filipsas. — Jie gal šiek tiek ir senesni, nei mums įprasta, bet visgi atrodo ganėtinai švieži. Be to, skeletas buvo įgrūstas į sieną.

— Į sieną?

— Aha, trumpai tariant. Kažkoks vyrukas, nusprendęs ryte pabėgioti, aptiko jį.

— Ką? Jis tiesiog *netyčia* praardė skylę sienoje kaip tik toje vietoje, kur buvo žmogaus griaučiai? — negalėjo patikėti Rajenas. — Kokio ilgio ta velnio siena? Šimto mylių?

— Aštuoniasdešimt keturių.

— Beveik atspėjau. Aštuoniasdešimt keturios mylios romėnų akmenų, o tas vyriokas nusprendžia pasikrapštyti būtent šioje vietoje. Kodėl?

— Paklausk jo, sėdi štai ten mašinoje, — Frenkas atsuko savo stambų buldogo veidą į vieną iš policijos automobilių. — Bet jis sakė, kad ėjo pasivaikščioti ir nusprendė stabtelėti prie štai ano medžio pailsėti bei suvalgyti javainių batonėlių. Atsisėdęs pastebėjo kažką sidabriškai blizgant angoje. Taip besimaitindamas ir aptiko, ko nesitikėjęs. Ganėtinai sukrėstas, — pridūrė Filipsas. — Vis atsiprašinėja, kad pajudino akmenis. Beveik prašosi už tai antrankių.

Giliai iškvėpęs, Rajenas susikišo rankas į striukės kišenes.

— Yra buvę ir keistesnių dalykų, — nusprendė jis. — O kaip kiti? Būryje matau Folknerį.

— Aha, Folkneris pasirengęs pradėti, kai tu būsi pasiruošęs, — Filipas kalbėjo apie vyresnįjį teismo ekspertą. — Šalia stovi grupelė nuobodžiaujančių mokslininkų. Netrukus atvyks archeologų komanda ir teismo antropologė, bet ji važiuoja iš Edinburgo, taigi truputį užtruks... o štai Embrouzas, entomologas, — Filipas net susiraukęs atidžiai skaičiavo žmones, lankstydamas savo storus pirštus. — Dar turime teismo medicinos dantistą, jeigu prireiktų, esame iškvietę patologą...

Rajenas iš nuostabos pakėlė antakius.

— Daug triukšmo, ar ne? Maniau, tik žvilgtelėsim į palaikus ir nuspręsimė, ar jie priklauso Kriminalinių tyrimų skyriui. Kam reikėjo čia sukviesti visą komandą? Visiškas žmogiškųjų resursų eikvojimas. Kas davė įsakymą?

Frenkas nusivaipė.

— Taigi krūva biurokratų. Štai ten, — jis diskretiškai dūrė pirštu į prašmatniai apsirengusią stotingą moterį. — Ji yra Nacionalinio paveldo archeologė, kuratorė, ar kaip ją ten vadina. Žodžiu, regioninės reikšmės valdžia. Kai tik išgirdo apie visą šį sujudimą, iškart atlėkė išsigandusi, kad mes čia ko nesugadintumėm ar išvis nenugriautume tos velnio sienos.

— Neatstos nuo mūsų nė per žingsnį.

— Panašu, kad taip. O šalia jos stovi teisininkas. Kelia triukšmą dėl nepaprastos padėties skelbimo, leidimo neturėjimo ir panašiai. Jau susisieki su Gregsonu, todėl ir sulėkė čia visa giminė su visais devintais vandenimis nuo kisieliaus.

Rajenas susimąstė apie jų viršininką — imponantišką vyriškį, vienodai patogiai besijaučiantį ir už rašomojo stalo, ir mūšio lauke. Be abejonės, tas vyras sugebėjo tvarkyti politinius klausimus, ky-

lančius iš atsakomybės, numatytos jo pareigybių aprašyme. Artūras Gregsonas mokėjo elgtis diplomatiškai, reikalui esant, o *šis* reikalas kaip tik toks ir žadėjo būti.

— Nuostabu. Puiku.

Vyresnysis inspektorius vėl susigrūdo rankas į striukės kišenes ir apsidairė. Haustedso tvirtovė — viena didžiausių romėnų gyvenviečių su griuvėsiais, muziejumi ir lankytojų centru. Į pastarąjį jis kryptelėjo petimi:

— Kada jis atsidaro?

— Dirba nuo dešimtos iki šeštos, kiekvieną dieną, — Filipas jau buvo pasidomėjęs.

— Bet jeigu nori pasivaikščioti takeliais, vis vien čia gali pasistatyti mašiną, ar ne?

— Aha, — linktelėjo Filipas. — Griuvėsiai būna uždaryti, bet dėl automobilių statymo nėra griežtų taisyklių. Panorėję pasivaikščioti, žmonės pasistato mašinas ir klaidžioja takeliais išilgai sienos.

— Kai Kolinai čia atvažiavo, darbuotojai turbūt dar nebuvo atvykę?

— Na, taip. Kolinai sakosi buvęs vienas per kelias mylias aplinkui, kai aptiko kaulus. Kodėl klausai? Ar atrodo, kad jis meluotų?

Rajenas gūžtelėjo.

— Toks įprotis, — pasakė jis ir atsiduso. — Pamaniau, kad nedidelė kelionė po kaimus apsaugos mane nuo savaitgalinio vaikščiojimo po parduotuves.

— Na, o aš turėjau didelių planų šiam savaitgaliui, — linktelėjo Filipas prisiminęs savo sapną. — Bet toks mūsų darbas.

— Amen, — baigė Rajenas, susipildamas burnon kavos likučius. — Eime. Laikas pradėti šou.